

Можливо треба прислухатися до голосу, що лунає в нашому місті...

До гомону пташок та шелесту листя; до завивання вітру та падінню краплин осіннього дощу. Можливо треба відчуті різноманітність нашого міста, як в ньому тече життя, і скоріше за все, серед усього, почуємо мелодію. Але кожен почує щось своє...

В вагонах метро часто ходять вуличні музики. Хто грає на гітарі, хто на сопілці, хто на скрипці. Частіше вони виконують пісні минулого століття: з відомих фільмів, казок та виконавців поп-сцени того часу. Де хто співає, а де хто — навпаки мовчки проходить по вагону і тільки мелодія його інструменту намагається подолати гучний шум швидкого поїзду. На перший погляд здається, що люди, середнього і більше віку, таким чином заробляють собі на життя. Невже, тримаючи в одній руці пакет, що втратив колір, а в іншій — музичний інструмент, їх музика може зацікавити когось? Мені здається, що може. Тим паче, людина, котра впізнає пісню «Ланфрен-ланфра» або «Есть только миг между прошлым и будущим» зверне увагу та дістане з кишені якусь копійку, не зважаючи на те, куди та копійка буде витрачена. До голосу кожен з нас постійно прислуховується.

Як тільки ти вийшов з метро та біжиш по своїм справам, твоє вухо, не питаючи в тебе, звертає увагу на тембр саксофону або електро-скрипки. Пісні Адель чи П'яццолі, латиноамериканське самбо, чи легка пародія на блюз... Тут вже звертають свою увагу студенти, бо це щось новеньке, може новий тембр інструменту. Відкритий музичний футляр, а в ньому невеличка купка дрібних купюр. Ти почув голос цієї музики — кинь хоча б декілька монет! Але в нас є час зупинитися і послухати? Частіше немає можливості зупинитися та пошукати гроші, не кажучи вже підійти та сказати: «Мені подобається ця пісня!»

Під кінець дня, коли ми примружуємо очі не від яскравого сонця, а від мерехтіння ліхтарів, коли кожен другий, а може й того більше, підліток милується красою місяця, лунає зовсім інша пісня. Акорди гітари, можливо електро, довгі пальці, що торкаються струн, дірки на колінах, бо це дуже модно та в репертуарі класика відомих рок-груп. Але ті, хто звертає на таких музикантів увагу зовнішньо не відрізняється, хіба що розміром дірок на джинсах. Полюбляють виконувати Three Days Grace, Dead by April, Muse, 30 second to Mars, Skillet та інші відомі групи. Вони отримують задоволення від місця, де знаходяться разом із музикою, від часу, коли звуки якомога краще відбиваються від, нагрітих сонцем, стін будівель. Можливо вони менш корисливі, ніж ті, що ходять в метро, чи стоять в парках і скверах, але, я впевнена, ніхто із них не заперечить, якщо перехожий підкине трохи грошей.

На вулицях нашого міста живе музика, вона ховається під дахами будівель чи в скронях височенних дерев; вона йде біля нас чи біжить в поле, наздоганяючи вітер. А люди різного віку, виконуючи дуже різну музику, насичують наше буденне життя.

Можливо треба прислухатися до голосу, що лунає в нашому місті?..